

Σε μια εποχή που ορίζεται από το ξέσπασμα της πιο βαθιάς συστημικής κρίσης και της σημερινής εξέλιξής της, στην οποία αποτυπώνεται με σαφήνεια, η αδυναμία του κυρίαρχου οικονομικού και πολιτικού συμπλέγματος, να διασφαλίσει αν και με ποιους όρους θα επιβιώσει, η εξουσία, για άλλη μια φορά, πετάει τα «δημοκρατικά» της προσωπεία, αποκαλύπτοντας το αληθινό της πρόσωπο, αυτό της καπιταλιστικής βίας και κρατικής τρομοκρατίας.

Καθώς λοιπόν, το κοινωνικό αυτό καρκίνωμα, αναδιπλώνεται σταθερά, προς μια νέα μορφή ολοκληρωτισμού, ταυτόχρονα φροντίζει να έχει έτοιμα τα σχέδια σκληρής καταστολής, στα οποία αντανάκλαται η διεθνοποιημένη πλέον μέθοδος προστασίας, της Νέας Παγκόσμιας Τάξης και η οποία αποσκοπεί να μετατρέψει τον πλανήτη, σε ένα απέραντο Γκουαντάναμο.

Στην προσπάθειά της λοιπόν η κυριαρχία, να ανακόψει κάθε ριζοσπαστική τάση στην κοινωνία και εκμεταλλευόμενη την συνολική μεταβατική φάση του κοινωνικού σκηνικού, κηρύσσει μια μόνιμη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης.

Διεθνείς μηχανισμοί αστυνόμευσης και καταστολής, νέα συστήματα παρακολούθησης, διακρατικές συμφωνίες και αντιτρομοκρατικά νομοθετήματα, συνθέτουν πλέον το νέο περιβάλλον ασφάλειας, το οποίο προωθείται, με τις ευλογίες των ΜΜΕ, μέσα από το δόγμα του πολέμου κατά της τρομοκρατίας.

Ενός πολέμου, που γίνεται ξεκάθαρο, ότι αποτελεί κοινή υπόθεση για το καθεστώς, τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και τα αριστερά καθεστωτικά κόμματα.

Το κράτος, ο πρωταρχικός γεννήτορας της βίας, με όχημα, τους αριστερούς υπέρμαχους της κοινωνικής ομαλότητας και ταξικής ειρήνης, καθώς και τους πάσης φύσεως εκφραστές και εντολοδόχους του και στην προσπάθεια να συντηρηθεί το σάπιο κουφάρι του καθεστώτος, προωθεί την νέα πολεμική εκστρατεία κατά της «τρομοκρατίας», στοχεύοντας να επιβάλλει τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό στο εσωτερικό της χώρας και την μετατροπή της σε ελεγχόμενο χώρο, σε φυλακή.

Σε μια διαδικασία, που στο όνομα πάντα του «αντιτρομοκρατικού πολέμου», καθαγιάζεται η εγκληματική επιχείρηση που οργανώνεται εις βάρος της κοινωνίας.

Σε μια διαδικασία παράνομη και εκτός αστικού δικαίου, που οι ίδιοι διακηρύττουν ότι υπερασπίζονται.

Στον πόλεμο, άλλωστε, κατά της «τρομοκρατίας» δεν υπάρχουν όρια, ούτε νομικά εμπόδια.

Υπάρχουν μόνο επικίνδυνοι «τρομοκράτες», «εγκληματίες» και «προβοκάτορες», που με την δράση τους στρέφονται κατά της συντεταγμένης τάξης στην χώρα.

Κούφια λόγια, που δεν είναι, παρά ο μανδύας που σκεπάζει την επίγνωση...

Οι φυλακές υψίστης ασφαλείας τύπου Γ, όπου προτάσσονται σήμερα, ως η πλέον ενδεδειγμένη λύση, δεν είναι άλλο, παρά η κύρια έκφραση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, που έρχεται να εδραιώσει την τρομοφοβική ατμόσφαιρα που καλλιεργήθηκε μέσα σε ένα πανηγύρι θεάματος και συνωμοσιολογίας, προκειμένου να πείσει τους φοβισμένους μικρομεσαίους υπηκόους, πώς μόνο η επιβλητική «δημοκρατία» μπορεί να τους σώσει από τους «ακραίους».

Ως τύπου Γ ορίζεται αρχικά η φυλακή Δομοκού, στην οποία θα βρίσκονται φυλακισμένοι αγωνιστές και απείθαρχοι κρατούμενοι, δηλαδή όσοι συμμετέχουν σε στάσεις και εξεγέρσεις και δεν αποδέχονται την ισοπεδωτική συνθήκη του εγκλεισμού.

Το σύγχρονο ελληνικό Γκουαντάναμο, που σχεδιάζεται για τους απροσάρμοστους, τους αδάμαστους μαχητές, αυτούς που δεν λυγάνε.

Μια φυλακή άβατο, μια γκριζα ζώνη πειθαρχησης, που θα βασιλεύει ο νόμος του ανθρωποφύλακα.

Ένας τάφος για ζωντανούς, που θα λειτουργεί κυρίως σε μια διαδικασία στερητική των αισθήσεων και των συναισθημάτων, στοχεύοντας στην εκμηδένιση των εξεγερμένων.

Μια φυλακή, μέσα στην φυλακή, που προσφέρει η «δημοκρατία» ως χώρο όπου αποκρυσταλλώνεται ο δήμιος της υποταγής, σηματοδοτώντας ταυτόχρονα το αντίτιμο της αντίστασης στην παντοδυναμία του κράτους.

Ένα κάτεργο, που επιχειρεί να εγκλωβίσει τον σπόρο που θα καταστρέψει κάθε υπόνοια εξουσίας.

Ένα πιθανό προορισμό, για όσους διατρέχουν το μονοπάτι της χειραφέτησης στον αντίποδα της καπιταλιστικής κανονικότητας.

Ένα οχυρό τρόμου, που κατ' ουσία αποδεικνύει το επίπεδο της βαρβαρότητας και της αδυναμίας των εξουσιαστών, στην προσπάθεια να αποκρούσουν αυτό που αντιλαμβάνονται ως απειλή.

Χωρίς έστω να υποψιάζονται, ότι με αυτόν τον τρόπο, «επιβεβαιώνουν το δίκιο του αγώνα μας... ότι τελικά έχει λόγο πραγματικό και υλικό όσο και τα ντουβάρια σας, τα σίδερα και οι κλειδαριές σας...» (λόγια συντρόφου μέσα από το κελί).

Ότι η σημασία που μας αποδίδουν, δεν αντανακλά, παρά το πόσο εύθραυστοι είναι...

Τέτοια σχέδια τρόμου δεν μας είναι άγνωστα.

Στην ιστορία αυτού του συστήματος, είναι γνωστά τα μέσα που μεταχειρίστηκαν οι εξουσιαστές για να εδραιώσουν την κυριαρχία τους.

Είναι γνωστό το διαχρονικό μένος τους, κατά των πολιτικών εχθρών τους.

Η αλαζονεία τους όμως δεν τους επέτρεπε ποτέ, να διακρίνουν το βασικότερο, ότι οι επαναστατικές καταστάσεις και οι επαναστάτες θα ξεπηδούν πάντα από την ανικανότητα του ταξικού συστήματος να κρύψει επαρκώς την κοινωνική αδικία.

Για αυτούς οι επαναστάτες ζουν και δρουν αποκομμένοι από την καθημερινή ζωή του συνηθισμένου ανθρώπου. Ξεχνάνε όμως ότι κάθε συνηθισμένος άνθρωπος είναι ένας εν δυνάμει επαναστάτης.

Κόντρα λοιπόν σε ετούτο το παρόν ελέγχου, κόντρα στα εγκληματικά σχέδια για κοινωνία-φυλακή, κόντρα στην βαρβαρότητα που σαρώνει από άκρη σε άκρη τον καπιταλιστικό κόσμο, οι επαναστατικές δυνάμεις δεν θα σταματήσουν να προτάσσουν με λόγο και πράξεις, ότι το στοίχημα για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, ισχύει ακόμα.

Γιατί όσο θα υπάρχει κράτος και εξουσία, θα υπάρχουν και επαναστάτες.

Είναι η συσσωρευμένη αδικία που μας οπλίζει.

Είναι το αίμα των συντρόφων μας που έπεσαν σε αυτόν τον αγώνα.

Είναι οι αιχμάλωτοι σύντροφοί μας, που θα ζουν στην κάθε στιγμή του αγώνα, μέχρι την απελευθέρωση.

Είναι η διάθεση για πραγματική ζωή.

Είναι το δίκιο του αγώνα μας.

Ένας αγώνας όπλο, ενάντια στους κηρυγμένους εχθρούς μας.

Δεν ξεχνάμε τίποτα, πόσο μάλλον τον ίδιο τον αγώνα μας.

Αναρχικοί / Αντιεξουσιαστές Πελοποννήσου και Δυτικής Αττικής